

legemlige Straffe, og saaledes ogsaa paa den Maade at kunne undgaae Anvendelsen af Legemsstraf, — Legemsstraf, som altid for den Borne maa have noget hvist Nødværdigende og Demoraliserende. Naturligviis vil der efter Tingenes nuværende Tilstand opstaae Ulemper, opstaae nogle Inconsequenter og adskillige Mangler i Henseende til Bestemmelserne; men jeg troer dog, at man i denne Overgangsperiode hellere maa udsætte sig for disse Ulemper ved den bestaaende Indretning, end give en ny Lov om et Forhold, som endnu ikke praktisk er gennemført.

**Blechingberg:** Jeg kan ikke dele den ærede sidste Talers Anskuelse af denne Lov, og Grunden, hvorfor jeg ikke kan det, er den, at jeg egentlig anseer Loven for en Lov med Hensyn til en Overgangstilstand, hvilken Lov kan gjøres fuldkomnere, naar det Tidspunkt kommer, da de efter rigtigere Fængselsprincipper indrettede Straffeanstalter ere traadte i Virksomhed. Indtil dette Tidspunkt kommer, troer jeg, at det er rigtigt at fuldkommengjøre den Tilstand, hvori man befinder sig, saameget som muligt, og jeg kan ikke skjønne rettere, end at baade det Lovudkast, der foreligger, og den Betænkning, der er afgivet af Udvalget, anvise forskillige Veie, ad hvilke saadanne Forbedringer af de bestaaende Forhold maae erkjendes at ville finde Sed, ligesom paa den anden Side under den Periode, hvorunder Overgangen skeer, de Forandringer, der ville indtræde med de enkelte Straffeanstalter, som allerede bemærket, ville fremkalde Tvivl om, hvorvidt de hidtil bestaaende Straffebestemmelser kunne bringes til Anvendelse under de Forandringer, med Hensyn til Bestyrelserne, som ville foregaae. Naar jeg siger, at jeg finder Forbedringer i Lovudkastet og endnu flere Forbedringer, saaledes som det fra Udvalgets Side er blevet behandlet, saa behøver jeg ikke vidtløstigt at forklare dette. Lovudkastet indfører en Straffeart, som ligger udenfor de tidligere

Straffelove, og hvis Hensigtsmæssighed almindelig erkjendes og ogsaa er retfærdiggjort i Motiverne til Lovudkastet. De forskillige Straffe ere udmaalte efter nye Regler, som vist i sig selv maa erkjendes at være hensigtsmæssige, men alle disse legemlige Straffe ere gennem Udvalgets Betænkning stillede paa det rette Standpunkt, naar det er indstillet, at der skulde tilføies i Loven den Bestemmelse, at det er en Selsfølge, at legemlige Reyselser i Almindelighed først ville være at anvende, hvor mildere Midler, saasom Frettesættelser eller Hensættelse i nogen Tid i en Enkeltcelle, have vist sig utilstrækkelige. Ligeledes er der fra Udvalgets Side gjort opmærksom paa andre Midler til at virke paa Fangerne, som have en mildere Charakter, og som Bestyrelsen burde have for Øie under dens Virksomhed til det Diemed, hvorom der er Tale. Jeg skal, som sagt, ikke videre gaae ind paa disse enkelte Indstillinger men, naar jeg med Lovudkastet sammenligner Pag. 5 og 6 i Udvalgets Betænkning, troer jeg at komme til den Overbeviisning, at Lovgivning, som den i dette Dieblif bestaaer, vil vinde væsentlige Forbedringer gennem den nuværende Lov (Sa!), og jeg synes, at det ligger nærmest at forbedre Tilstanden i den nærmeste Fremtid. Kan man saa i en fjernere Fremtid faae det endnu bedre, — ja, saa er det godt; men i Forventning om de hyderligere Forbedringer, som en senere Fremtid kunde bringe, at tilside sætte de Forbedringer, som ligge allernærmest, det kan jeg idetmindste ikke finde at være rigtigt. Jeg skal derfor med Hensyn til Spørgsmaalet, om Sagen bør overgaae til 2den Behandling, slutte mig til Majoritetens Anskuelse.

Rettelse.

Nr. 167, Sp. 2644, L. 18 i. o., „i Fideicommisset“, læs: „imod Fideicommisset“.